

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízдила a soudkyň JUDr. Brigity Chrástilové a JUDr. Milady Tomkové v právní věci **žalobce: A. O.**, zastoupen JUDr. Milanem Bedrošem, advokátem, se sídlem Pekárenská 12, Brno, proti **žalovanému: Magistrát města Brna**, se sídlem Malinovského nám. 3, Brno, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 17. 1. 2005, č. j. 57 Ca 41/2003 - 115,

takto:

- I.** Kasační stížnost **se zamítá**.
- II.** Žalovanému se náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává**.
- III.** Ustanovenému zástupci, advokátu JUDr. Milanu Bedrošovi, **se přiznává** odměna ve výši 2856 Kč, která bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

Usnesením blíže označeným v záhlaví tohoto rozsudku byla zamítnuta žádost žalobce (dále jen „stěžovatel“) o osvobození od soudních poplatků v řízení o kasační stížnosti proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 12. 5. 2004, č. j. 57 Ca 41/2003 - 72, jímž byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného ve věci přestupku proti občanskému soužití podle § 49 odst. 1 písm. c) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích.

V odůvodnění svého rozhodnutí krajský soud zejména uvedl, že podle § 3 odst. 2 písm. e) zákona č. 463/1991 Sb., o životním minimu, se za částku potřebnou k zajištění výživy a ostatních základních životních potřeb občana považuje částka 2320 Kč měsíčně

a podle § 3 odst. 3 téhož zákona se za částku potřebnou k zajištění nezbytných nákladů na domácnost považuje částka 1780 Kč měsíčně, jde-li o jednotlivce. Částka představující životní minimum u stěžovatele je 4100 Kč měsíčně, přičemž výše plného invalidního důchodu v jeho případě činí 7020 Kč. Tato částka výrazně převyšuje částku životního minima. Stěžovatel tak nesplňuje předpoklad osvobození od soudního poplatku, a proto byla žádost o osvobození od soudních poplatků usnesením krajského soudu ze dne 17. 1. 2005 zamítnuta.

Proti tomuto usnesení podal stěžovatel kasační stížnost, v níž namítá, že soud nedostatečně zjistil skutkový stav a nezajímal se o skutečné výdaje a majetkové poměry stěžovatele, který v současnosti pobírá důchod ve výši 8373 Kč, přičemž z tohoto důchodu je mu strhávána exekucí částka ve výši 257 Kč. Čistý příjem stěžovatele tak činí 8116 Kč z čehož náklady za ubytování a stravu v domově důchodců představují částku ve výši 5964 až 6603. Stěžovateli tak po odečtení nákladů na pobyt v domově důchodců zůstane na měsíc částka cca 1500 Kč a pokud vezmeme v úvahu náklady na další běžné životní výdaje jako jsou nezbytné léky, telefon a oblečení, příjmy stěžovatele sotva stačí na pokrytí jeho výloh. Napadené rozhodnutí je tak dle stěžovatele zavádějící a neodpovídá skutkovým okolnostem případu. Navíc podotýká, že úmyslem zákonodárce při stanovení životního minima je především poskytnout právní základ pro výpočet a přiznání dávek sociálního zabezpečení a nikoliv vytvářet kritérium pro osvobození od soudních poplatků. Soud tak dle stěžovatele v napadeném rozhodnutí pochybil, jelikož nárok na osvobození od soudních poplatků poměřoval ve vztahu k výši životního minima a zcela izolovaně od skutečnosti. Na podporu svých tvrzení přikládá do spisu vyúčtování za pobyt v domově důchodců.

Žalovaný v přípisu ze dne 20. 8. 2007 uvedl, že vzhledem k tomu, že mu nejsou současné finanční poměry stěžovatele známy, nebude se k doplnění kasační stížnosti týkající se věci osvobození od soudních poplatků vyjadřovat.

Nejvyšší správní soud nejprve přezkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného usnesení (§ 106 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s. ř. s.“), a je podána osobou oprávněnou, neboť stěžovatel byl účastníkem řízení, z něhož napadené usnesení vzešlo (§ 102 s. ř. s.), stěžovatel je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Z obsahu kasační stížnosti plyne, že v ní stěžovatel uplatňuje důvody uvedené v § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., tj. nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky.

Nejvyšší správní soud přezkoumal na základě kasační stížnosti napadené rozhodnutí v souladu s § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. v rozsahu a z důvodů, které uplatnil stěžovatel v kasační stížnosti a přitom sám neshledal vady uvedené v odst. 3 citovaného ustanovení, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Podle § 36 odst. 3 s. ř. s. (ve znění účinném ke dni vydání rozhodnutí krajského soudu) účastník, který doloží, že nemá dostatečné prostředky, může být na vlastní žádost usnesením předsedy senátu osvobozen od soudních poplatků. Dospěje-li však soud k závěru, že návrh zjevně nemůže být úspěšný, takovou žádost zamítne. Přiznané osvobození kdykoliv za řízení odejme, popřípadě i se zpětnou účinností, jestliže se do pravomocného skončení řízení ukáže, že poměry účastníka přiznané osvobození neodůvodňují, popřípadě neodůvodňovaly.

Krajský soud se tedy zabýval otázkou, zda jsou dány předpoklady pro osvobození stěžovatele od soudních poplatků. Přitom dospěl k závěru, že stěžovatelovy příjmy výrazně

přesahují na něho se vztahující částku životního minima, a proto neshledal, že by v tomto případě předpoklady pro osvobození od soudních poplatků byly dány. Krajský soud takto rozhodl dne 17. 1. 2005 na základě majetkových a sociálních poměrů, které v té době stěžovatel doložil a Nejvyšší správní soud proto konstatuje, že krajský soud se nedopustil nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky při posuzování podmínek pro osvobození od soudních poplatků.

Stěžovatel v kasační stížnosti namítá skutečnosti, které nastaly až po vydání napadeného usnesení, a proto k nim krajský soud ani nemohl přihlédnout. Nejvyšší správní soud přitom dospěl k závěru, že stěžovatelovy majetkové poměry ke dni vydání napadeného usnesení osvobození od soudních poplatků neodůvodňovaly. Právní otázku důvodů pro osvobození od soudních poplatků tak krajský soud vyhodnotil správně.

Ze všech shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

Stěžovatel, který neměl v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.) a žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo (§ 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.), soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť z obsahu spisu nevyplývá, že by mu náklady řízení nad rámec běžné úřední činnosti vznikly. Proto Nejvyšší správní soud rozhodl, že žalovanému se nepřiznává náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Stěžovateli byl pro řízení o kasační stížnosti usnesením Krajského soudu v Brně č. j. 57 Ca 41/2003 - 168 ze dne 8. 6. 2007 ustanoven zástupce, advokát JUDr. Milan Bedroš. Nejvyšší správní soud zástupci přiznal podle § 35 odst. 8 s. ř. s. odměnu ve výši 1x 2100 Kč, za úkon právní služby spočívající v doplnění kasační stížnosti podle § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, a dále náhradu hotových výdajů ve výši paušální částky 300 Kč za jeden úkon podle § 13 odst. 3 citované vyhlášky, celkem 2400 Kč. Nejvyšší správní soud nepřiznal odměnu za právní úkon spočívající v převzetí a přípravě právního zastoupení, jelikož právní zástupce neuvedl ani neprokázal uskutečnění první porady s klientem dle § 11 odst. 1 písm. b) vyhlášky č. 177/1996 Sb. Protože ustanovený advokát je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se tato částka o částku odpovídající dani, kterou je tento zástupce povinen z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, t.j. o 456 Kč. Ustanovenému zástupci se přiznává odměna v celkové výši 2856 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu ve lhůtě šedesáti dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 27. září 2007

JUDr. Bohuslav Hnízdl
předseda senátu

